

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu

о. Александар Шмеман

ВАЗНЕСЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Вознеслеја јеси во славје Христе Боже наш, радост сотворивјј учеником, објетованијем Свјатаго Духа, извјешченим им бившим благословением. Јако ти јеси Син Божиј, избавитељ. мира.

Вазнео си се у слави Христе, Боже наш, радост учинивши ученицима, обећањем Духа Светога, пошто их претходно утврди благословом, јер Ти си Син Божији, Избавитељ света.

У самој речи "Вазнесење" трепери нека чудна радост, јер та реч представља изазов такозваним "законима природе" који човека свагда вуку наниже, ка земљи, који га свагда потчињавају закону земљине теже и падања. А, гле, у речи "Вазнесење" све је супротно лакоћа, покрет навише, бесконачно узношење у висину.

Вазнесење Господње се празнује четрдесет дана после Васкрса, тачније у четвртак шесте недеље после празника Васкрсења Христовог. На вечерњој служби која се служи у среду уочи Вазнесења врши се, у складу са црквеним типиком, такозвано Оданије Пасхе, нека врста опраштања са Васкрсом. Почетак и крај службе се, на тај дан, врши исто као и на сам Васкрс. Поново се певају радосни стихови: " Нека васкрсне Бог и расточе се непријатељи Његови..." и "Ево дана који је створио Господ, узрадујмо се и узвеселимо се у њему..."

Произносећи те стихове и држећи васкршњи трокраки свећњак у руци, свештеник кади цео храм, и после сваког изговореног стиха храмом одјекује радосни поздрав "Христос васкрсе!". Опраштамо се и "растајемо" са Васкрсом до идуће године. И као да нам на душу у тим тренуцима пада сенка туге. Међутим, уместо туге Бог нам шаље нову радост: радост празновања празника Вазнесења Господњег и сагледања тајне тог празника. О Вазнесењу Христовом у Јеванђељу је речено следеће: "И изведе их напоље до Витаније, и подигавши руке Своје благослови их. И док их Он благосиљаше, одступивши од њих и узносаше се на Небо. А они Му се поклонилише и вратише се у Јерусалим са радошћу великом..." (Лк. 24, 50-53).

"Са радошћу великом... ". Чему су се радовали апостоли том "великом радошћу" која траје до наших дана и сваке године увек изнова тако задивљујуће проблескује у празнику Вазнесења Господњег? Знамо да је на тај дан Христос напустио Своје ученике и отишао од њих: то је, дакле, био дан растанка. Оно што је уследило после тог дана био је дуг и предуг период проповедања Христа, гоњења, мучеништва и саблазни којих је до данас препуна историја Хришћанства и Цркве. И као да је тим даном дошао крај радости свакодневнога општења са Христом, покрову Његове силе и Његовога божанства на земљи.

И како је само добро један проповедник насловио своју проповед на Вазнесење Господње, назвавши тај празник "радосним растанком"! Не, Црква на тај дан не празнује одлазак Христов. Христос је рекао: "Са вама сам до свршетка века", и сва радост хришћанске вере извире из свести о Његовом сталном присуству, од вере у Његове речи: "Где се двоје или троје саберу у име Моје, тамо сам и Ја међу њима". Црква, дакле, на Вазнесење не празнује одлазак Христов од људи, већ Његово славно узношење на Небо.

Празник Вазнесења је празник неба отвореног човеку, празник неба као новог и вечног дома и обиталишта човековог, неба као нашег истинског завичаја. Грех је раздвојио земљу од неба и претворио нас у земна и приземна бића која су упућена искључиво на земљу и која живе искључиво земљом. Грех и није ништа друго до наше унутарње одрицање од Неба. И ми на дан Вазнесења не можемо а да се не згрозимо пред тим човековим одрицањем од Неба, пред одрицањем којим је данас затрован читав свет. Човек са гордошћу и важношћу објављује да је он материја и само материја, и да је читав свет материја, и да ничега другог нема осим материје. Штавише, он као да се радује свему томе, те са презрењем и жаљењем све оне који још увек верују у некакво "небо" назива глупацима и незналицама. "Па, и то, мој брајковићу, што ти називаш небом кажу такви и то је такође материја, и ничега другог нема, нити је било, нити ће бити. Сви ћемо умрети и иструлити, а дотле дај на градимо земаљски рај одбацивши све поповске измишљотине".

И то је укратко, али апсолутно тачно речено сам врхунац наше културе, наше науке и наших идеологија. Прогрес на гробљу, прогрес црва који се хране лешевима. "Шта је то што ви нудите, какво је то небо о коме говорите, у какво се небо вазнео Христос, када се зна да 'на врху' неба нема тога о чему ви говорите?" питају нас безбожници. На то питање одговара Св. Јован Златоусти, велики хришћански проповедник који је живео пре шеснаест векова. Говорећи о небу и небеском, Јован Златоуст кличе: "Шта је мени до неба када ћу ја сам постати небо...". Одговарају и наши хришћански преци који су храм назвали небом на земљи. И сви ти одговори се у суштини своде на једно: небо то је име за наше истинско призивање, Небо то је она крајња истина о земљи.

Када Хришћанство говори о Небу онда ту уопште није реч нити о каквом ван - галактичком пространству, нити о каквом непознатом козмосу. Реч је о Небу које нам је вратио Христос. О Небу које смо изгубили у свом греху и гордости, у својим земаљским и искључиво земаљским наукама и идеологијама. Реч је о Небу које нам је Христос поново открио, даровао и вратио да буде наше. Небо то је Царство вечнога живота, Царство истине, добра и лепоте. Небо то је пуно одухотворење човека. Небо

то је Царство Божије, то је победа над смрћу, то је тријумф љубави и знања, то је она апсолутна чежња за коју је у Јеванђељу казано: "Што не виде око, и не чу ухо, и што не дође у срце човеку, то је Бог припремио онима који Га воле".

Све то нам је открио и изнова даровао Христос, прожевши небом читав наш живот већ овде и сада, претворивши ову земљу у одраз и одблесак небеске лепоте. Ко је

то сишао са неба на земљу да би нам вратио небо? Бог. Ко се са земље вазноси на Небо? Богочовек Исус. Или како каже свети Атанасије Велики: "Бог је постао човек да би човек постао бог". Бог се спустио на земљу да бисмо се ми вазнели на небеса! То је прави смисао празника Вазнесења Господњег! У томе је његова светлост и његова неизрецива радост. Ако је Христос на небу, ако верујемо у Њега и волимо Га онда смо и ми са Њим на небу. За Његовом трпезом, у Његовом царству. Ако се у Христу вазноси човек, онда то значи да је у Христу и мени отворен пут Вазнесења, онда то значи да сам и ја призван да се вазнесем, онда то значи да се и мени у Вазнесењу открива циљ, смисао и крајња радост мога живота.

Све, баш све што нас окружује непрестано нас вуче наниже. Али, на празник Вазнесења ми гледамо Христа који се се вазноси у слави, гледамо Његово божанско тело које се вазноси на небо и говоримо себи и свету: " То је истина о свету и човеку, то је оно на шта нас одувек позива Бог! ".

Испунивши све што је о нама било наумљено,
Сјединивши земаљско са небеским,
Вазнео си се у слави, Христе, Боже наш,
И Ниси се одвојио од нас,
Но, с нама неодступно пребиваш
И говориш онима који Те воле:
Ја сам са вама и нико вам ништа не може...

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu